

- B. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie A, czy art. 14 ust. 4, interpretowany w ten sposób, jest zgodny z art. 18 karty praw podstawowych i z art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które ustanawiają, w szczególności, wymóg zgodności europejskiego prawa wtórnego z konwencją genewską, której klauzula wykluczenia, przewidziana w art. 1 ust. F, jest sformułowana w sposób wyczerpujący i podlega ścisłej wykładni?
- C. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie A, czy art. 14 ust. 4 dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że ustanawia on podstawę odebrania statusu uchodźcy, która nie została przewidziana w konwencji genewskiej, a której przestrzeganie jest wymagane przez art. 18 karty praw podstawowych i art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
- D. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie C, czy art. 14 ust. 4 przywołanej wyżej dyrektywy jest zgodny z art. 18 karty praw podstawowych i z art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które ustanawiają, w szczególności, wymóg zgodności europejskiego prawa wtórnego z konwencją genewską, zważywszy, że wprowadza on podstawę odebrania statusu uchodźcy, która nie tylko nie jest przewidziana w konwencji genewskiej, lecz ponadto nie znajduje w niej żadnego uzasadnienia?
- E. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania A i C, jak interpretować art. 14 ust. 4 przywołanej wyżej dyrektywy w sposób zgodny z art. 18 karty i art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które ustanawiają, w szczególności, wymóg zgodności europejskiego prawa wtórnego z konwencją genewską?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 14 lutego 2017 r. – Fundo de Garantia Automóvel/Alina Antónia Destapado Pão Mole Juliana, Cristiana Micaela Caetano Juliana

(Sprawa C-80/17)

(2017/C 144/39)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i strona wnosząca skargę kasacyjną: Fundo de Garantia Automóvel

Strona pozwana i druga strona postępowania kasacyjnego: Alina Antónia Destapado Pão Mole Juliana, Cristiana Micaela Caetano Juliana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy Rady 72/166/EWG (¹) z dnia 24 kwietnia 1972 r. (obowiązującej w dacie wypadku) należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odnoszącej się do ruchu pojazdów mechanicznych obejmuje nawet takie sytuacje, w których wskutek decyzji jego właściciela unieruchomiony pojazd znajduje się na terenie prywatnym poza drogą publiczną?

czy też

należy go interpretować w ten sposób, że w takich okolicznościach na właścicielu pojazdu nie ciąży obowiązek ubezpieczenia, bez uszczerbku dla odpowiedzialności, którą ponosi Fundo de Garantia Automóvel wobec poszkodowanych osób trzecich, w szczególności w przypadku zaboru pojazdu w celu krótkotrwałego użycia?

- 2) Czy art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 84/5/EWG⁽²⁾ z dnia 30 grudnia 1983 r. (obowiązującej w dacie wypadku) należy interpretować w ten sposób, że Fundo de Garantia Automóvel – który w braku umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dokonał wypłaty odpowiedniego odszkodowania osobom trzecim poszkodowanym przez wypadek drogowy spowodowany przez pojazd mechaniczny, zabrany bez zezwolenia właściciela i bez jego wiedzy z terenu prywatnego, gdzie się znajdował i był unieruchomiony – ma prawo subrogacji wobec właściciela pojazdu niezależnie od odpowiedzialności tego ostatniego za wypadek?

czy też

należy go interpretować w ten sposób, że prawo subrogacji Fundo Garantia Automóvel wobec właściciela zależy od spełnienia przesłanek odpowiedzialności cywilnej, w szczególności od tego, by w chwili nastąpienia wypadku właściciel miał rzeczywiste władztwo nad pojazdem?

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. 1972, L 103, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 6, t. 1, s. 10).
- ⁽²⁾ Druga dyrektywa Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. 1983, L 8, s. 17 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 6, t. 7, s. 3).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 21 lutego 2017 r. – Turbogás —
Produtora Energética, S.A./Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-90/17)

(2017/C 144/40)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Turbogás — Produtora Energética, S.A.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 21 ust. 5 dyrektywy 2003/96/WE⁽¹⁾ i dla jego celów jednostki produkujące energię elektryczną na swoje własne potrzeby muszą być drobnymi producentami, aby być uznanymi za dystrybutorów i aby być objętymi podatkiem na podstawie art. 21 ust. 5 akapit pierwszy owej dyrektywy, a pozostałe jednostki (które nie są drobnymi producentami) produkujące energię elektryczną na własne potrzeby są wykluczone z kategorii dystrybutorów, czy też za dystrybutorów podlegających podatkowi na podstawie art. 21 ust. 5 akapit pierwszy owej dyrektywy należy uznać wszystkie jednostki produkujące energię elektryczną na własne potrzeby (niezależnie od ich rozmiarów, względnie od tego, czy wykonują to w ramach działalności gospodarczej głównej, czy też ubocznej), które nie podlegają wyłączeniu jako drobnymi producenci w rozumieniu art. 21 ust. 5 akapit trzeci zdanie drugie wskazanej dyrektywy?
- 2) W szczególności, czy jednostka tego rodzaju, jak ta, o której mowa w postępowaniu głównym, będąca dużym producentem energii elektrycznej, i która wytwarza około 9 % krajowej energii elektrycznej dla celów jej sprzedaży do sieci krajowej, może zostać uznana za „jednostkę produkującą energię elektryczną na swoje własne potrzeby” w rozumieniu art. 21 ust. 5 dyrektywy nr 2003/96/WE, gdy jedynie mała część energii elektrycznej produkowanej przez nią jest używana do celów jej własnej produkcji nowej energii elektrycznej, co stanowi integralną część jej procesu produkcyjnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. 2003, L 283, s. 51).